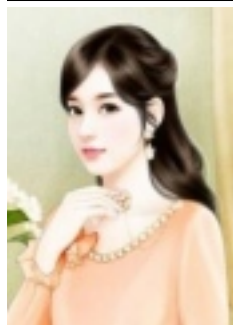

Ông Xã Hợp Đồng

Contents

Ông Xã Hợp Đồng	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	4
3. Chương 3	6
4. Chương 4	8
5. Chương 5	11
6. Chương 6	13
7. Chương 7	15

Ông Xã Hợp Đồng

Giới thiệu

Thể loại: Ngôn Tình, Sủng Ngọt, HE Chắc có lẽ trong cuộc sống này luôn có những điều bất ngờ xảy ra

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ong-xa-hop-dong>

1. Chương 1

Quán café dưới tầng vương quốc thẩm mỹ Carlin, Vạn Tố Y lặng lẽ ngồi chờ chồng mình là Lương Dần đến.

Sáng nay, cô bị đuổi việc khỏi vương quốc thẩm mỹ Carlin, thiên kim tiểu thư của tổng giám đốc công ty kiêm cấp trên của cô – Lý Nhược Hàm đứng trước mặt cô đồng dục tuyên bố: “Cô biết tại sao cô làm việc xuất sắc mà tôi lúc nào cũng nhắm vào cô không?”

“Nói thật cho cô biết, ba năm nay Lương Dần không chạm vào cô, không phải là anh ấy tin lời bác gái nói mệnh của cô xấu, hai người phải chia phòng ba năm. Mà là vì người anh ấy yêu là tôi, nhưng tôi có nỗi khổ riêng không thể lấy anh ấy, nhưng trên danh nghĩa anh ấy vẫn phải tuyên bố mình đã có vợ, thế nên mới

lấy cô, bây giờ vấn đề giữa chúng tôi đã giải quyết xong rồi, cô cũng chẳng còn tác dụng gì nữa.” Lý Nhược Hàm vừa tàn nhẫn vừa đắc ý nói cho Vạn Tổ Y biết những sự thật này.

Tay chân Vạn Tổ Y lạnh lẽo, đôi mắt nhìn chăm chăm vào Lý Nhược Hàm.

“Không tin sao? Vậy cô cứ đợi xem hôm nay Lương Dần có đề cập đến chuyện ly hôn với cô không.” Lý Nhược Hàm vênh cằm kiêu ngạo, ngón tay gõ xuống mặt bàn nói: “Để cô sống cuộc sống giàu sang ba năm là hồi cho cô rồi, nhưng ngay hôm nay cô hãy mau thu dọn đồ đạc rồi rút đi.”

Chỉ nửa ngày, Lương Dần liền hẹn Vạn Tổ Y nói chuyện.

Lúc này Lương Dần xuất hiện ở cửa quán café, trực tiếp đến ngồi ở đối diện Vạn Tổ Y.

“Tổ Y, chúng ta sống rầy rà đã ba năm rồi, đã đến lúc mở ra cho hôn nhân của chúng ta một khởi đầu mới rồi.” Sau khi Lương Dần ngồi xuống, ngón trỏ của hai tay đan xen đặt trên đầu mũi, vừa thành khẩn vừa khó xử nói với cô.

Vạn Tổ Y bình tĩnh nhìn Lương Dần, hần như vậy, mỗi biểu cảm đối với cô mà nói đều vô cùng giả dối, cô ngắt lời hắn, nói: “Chúng ta ly hôn đi.”

Lương Dần chấn động, đôi mắt điềm tĩnh không dám tin Vạn Tổ Y có thể nói ra những lời này.

“Anh không cần nhìn tôi như vậy, trong mắt anh, anh cho rằng tôi không thể sống thiếu anh, nhưng thật ra không phải.” Vạn Tổ Y cười nhạt, cầm ly cà phê trên bàn uống một ngụm, vị đắng liền tràn ra khóe môi: “Kết hôn là anh đề xuất, ly hôn để tôi nói, rất công bằng.”

Lương Dần không ngờ Vạn Tổ Y sẽ chủ động đề nghị ly hôn,, trong lòng lại cảm thấy không thoải mái, chậm rãi nói: “Vậy được, có thời gian chúng ta làm thủ tục ly hôn đi cho xong, tôi sẽ cho cô một khoản tiền, coi như phí bồi thường.”

“Được, vậy ngày mai chúng ta gặp ở Cục dân chính.” Vạn Tổ Y sờ túi xách của mình, nét mặt không chút đau buồn đứng dậy, đi được vài bước rồi quay lại: “Anh nói anh muốn bồi thường cho tôi?”

“Đúng vậy, cô nói một cái giá đi.” Thấy cô chủ động đòi tiền, trong lòng Lương Dần lại cảm thấy dễ chịu hơn đôi chút.

Vạn Tổ Y mỉm cười, không quan tâm đến vẻ mặt của Lương Dần, đoạt lấy cốc café trong tay Lương Dần hất vào mặt hắn: “So với bồi thường bằng tiền, tôi muốn cho anh cái này hơn, trong ba năm qua cảm ơn anh.”

Bất ngờ bị hất cốc café ấm vào mặt, Lương Dần nhếch nhác đứng dậy lau mặt, đợi đến khi anh ta nhíu mày nhìn, Vạn Tổ Y đã biến mất.

Trời không thành toàn cho những chuyện tốt đẹp, mưa to đột nhiên ập đến.

Vạn Tổ Y ra khỏi quán café, sức lực toàn thân như bị rút sạch, đến sắc mặt cũng trở nên trắng bệch. Bước chân của cô không dừng, cứ đi nhanh về phía trước, vành mắt sớm đã đỏ lên.

Trong dòng người tan làm vội vã, không có ai chú ý đến một cô gái không có ô không thấm hại đến mức nào.

Thế mà lúc này, một chiếc siêu xe dừng ngay trước mặt cô, chắn ngang đường đi của cô. Một người đàn ông mặc vest đen xuống xe, tay cầm một chiếc ô màu đen đến đứng bên cạnh cô.

Trong chiếc siêu xe, cửa kính ghé sau hạ xuống, một gương mặt hoàn hảo sâu thẳm như dao của một người đàn ông lộ ra sau cửa kính, anh nghiêng cằm nhìn Vạn Tổ Y, nhàn nhàn nhân nhợt nói một câu: “Có muốn kết hôn không?”

Một người đàn ông như vậy có thể mê hoặc trêu chọc bất kì người phụ nữ nào, nhưng không mê hoặc nổi Vạn Tổ Y lúc này. Bây giờ Vạn Tổ Y chẳng có tâm tình gì, chuyện có kỳ lạ hơn nữa cũng không thể khơi dậy hứng thú của cô, cô cười mỉa mai nhìn người đàn ông đó: “Nhìn đẹp trai, lái xe xịn, anh cho rằng người khác không có cách nào cự tuyệt sao? Đồ lưu manh giàu có!”

Nói xong, Vạn Tổ Y vượt khuôn mặt không biết là nước mưa hay nước mắt, tiếp tục đi về phía trước, trợ lý nam đang che ô cho Vạn Tổ Y kinh hãi, hít một hơi nhìn sắc mặt của Boss đang ngồi trong xe: “Boss, tôi đi ngăn cô ấy lại...”

Đắc tội Mạnh Kiều Dịch rồi mà còn muốn chạy sao? Nằm mơ.

“Không cần.”

Đúng lúc trợ lý nam đang định đuổi theo, Mạnh Kiều Dịch lên tiếng. Ánh mắt anh xuyên qua cửa kính dôi theo bóng lưng gầy yếu của Vạn Tổ Y, cười lưu manh: “Cô ấy sẽ đồng ý thôi.”

Vạn Tổ Y và Lương Dần sắp ly hôn rồi, không thể về Lương gia được nữa. Vạn Tổ Y dùng số tiền còn lại trong người thuê một phòng nghỉ. Cô buồn bã đến mệt mỏi, chỉ một ngủ một giấc ngon lành, nhưng Vạn Nhân Mật đã đoạn tuyệt quan hệ với Vạn Tổ Y đột nhiên lại gọi điện thoại đến.

“Mẹ...” Nghe điện thoại của Vạn Nhân Mật, Vạn Tổ Y hơi lo lắng, lúc đầu cô vì khăng khăng muốn lấy Lương Dần mà chọc giận bố mẹ, mấy năm nay bố mẹ hầu như không chủ động gọi điện thoại cho cô.

Trong điện thoại, Vạn Nhân Mật thở dài một hơi: “Con sắp ly hôn rồi à?”

“Sao mẹ biết?” Hôm nay Vạn Tổ Y vừa mới nói chuyện với Lương Dần, sao Vạn Nhân Mật lại biết được?

“Con đừng quan tâm mẹ làm sao lại biết, mẹ chỉ muốn nói với con, lúc trước con cứ khăng khăng đòi lấy tên họ Lương kia, bố mẹ rất không vui. Từ nhỏ con đã không biết khó thì sẽ không quay đầu, chúng ta cái gì cũng theo ý con, cả chuyện hôn nhân đại sự cũng do con tự chủ động, kết quả ra sao nào?” Vạn Nhân Mật nhắc đến chuyện ba năm trước vẫn rất tức giận: “Lần này, con nghe lời bố mẹ, bố mẹ đã sắp xếp cho con một người thích hợp để kết hôn, hai mươi tháng năm này con đi đăng kí đi.”

Vạn Tổ Y từ đầu đến giờ không nói gì kinh hãi: “Mẹ, mẹ nói gì cơ? Để con tái hôn sao?”

“Nếu con còn nhận bố mẹ, thì hãy nghe lời đi đăng kí đi, mẹ nhìn người không sai đâu. Rốt cuộc phải làm thế nào, con tự quyết định đi nhé!”

“Mẹ, mẹ...”

Đang lúc Vạn Tổ Y muốn tranh luận thì điện thoại đã cúp máy rồi.

Cô và Lương Dần hẹn nhau hai mươi tháng năm đi ly hôn, bây giờ bố mẹ lại thay cô hẹn hai mươi tháng năm đi kết hôn, cuộc đời cô đúng là vi diệu.

Trong tất cả các buổi hẹn hò của cô và Lương Dần, chỉ có đúng hai lần hán không đến muộn, một lần là nói chuyện ly hôn, một lần là làm thủ tục ly hôn.

Hai mươi tháng năm, Vạn Tổ Y và Lương Dần dùng tốc độ nhanh nhất giải quyết xong thủ tục ly hôn. Sau khi ra khỏi Cục dân chính, Lương Dần nói với Vạn Tổ Y: “Đi đâu, tôi đưa cô đi.”

“Không cần, tôi còn có việc ở đây.” Vạn Tổ Y đứng ở cổng Cục dân chính không đi.

Lương Dần không hiểu hỏi: “Cô ở đây có việc gì? Cô không có nhà cũng chẳng có xe, cần làm giấy tờ gì ở đây?”

Vạn Tổ Y nghiêng đầu nhìn hán, đối mặt với sự khinh miệt của hán, tạt một chậu nước lạnh vào hán: “Đăng kí kết hôn.”

Nụ cười trên mặt Lương Dần biến mất: “Cô đùa tôi chắc?”

“Hai mươi tháng năm thích hợp nhất để kết hôn còn gì?” Vạn Tổ Y nhún vai, nụ cười vừa thoải mái vừa tự nhiên.

Lương Dần tự nhiên cảm thấy cô không phải đang đùa, mà là thật!

Đúng lúc Lương Dần đang muốn mở miệng hỏi, một giọng nói trầm thấp lạnh lạnh vang lên bên cạnh hai người: “Xin lỗi, tôi đến muộn rồi sao?”

Giọng nói của người đàn ông xa lạ hướng về phía bọn họ, Lương Dần thuận thế quay đầu lại nhìn.

Người đàn ông đang đi về phía họ tướng mạo rất đẹp trai, khóe miệng nở nụ cười vô lại, từ xa đã có thể cảm nhận được khí chất của anh ta. Anh ta mặc bộ vest cao quý, thể hiện rõ phong thái phi phàm, dáng người anh ta rất cao, ít nhất phải từ 1m85 trở lên, anh ta đi từng bước vững vàng lại gần, thu được ánh mắt đầy thiện cảm của các cô gái xung quanh.

2. Chương 2

Nhìn người đàn ông đang đi tới, Vạn Tổ Y ngẩn người, anh ta không phải là tên lưu manh giàu có hỏi cô “có muốn kết hôn không” đó chứ!

“Đợi lâu chưa?” Mạnh Kiều Dịch đi vượt qua Lương Dân, trực tiếp ôm lấy bả vai của Vạn Tổ Y.

Lương Dân nhìn hành động vô cùng thân thiết của hai người, trán liền nổi gân xanh: “Vạn Tổ Y! Chuyện này là thế nào? Đây là lý do cô muốn ly hôn với tôi sao?”

Vạn Tổ Y này giờ vẫn đang kinh ngạc hoàn hồn, nghe thấy Lương Dân nói thì cười mỉa mai: “Anh muốn ly hôn, tôi thành toàn cho anh, sao phải cần nhiều lý do thế.”

Sắc mặt Lương Dân vô cùng khó coi, lúc mới đầu Vạn Tổ Y đề cập đến chuyện ly hôn thì trong lòng hắn đã cảm thấy không thoải mái rồi, đã thế cô còn lập tức tìm người mới, việc này khiến cho Lương Dân càng không thoải mái, cảm giác giống như là Vạn Tổ Y đá hắn vậy!

Mạnh Kiều Dịch nghiêng mắt nhìn Lương Dân một cái, không kiên nhẫn nói: “Anh chắn đường tôi rồi, thời gian của tôi anh không đền nổi đâu.”

Lương Dân bị coi thường, hắn bước lên trước bắt lấy Vạn Tổ Y, người đàn ông nâng cánh tay cản hắn lại: “Tôn trọng vợ tôi một chút.”

Tay Lương Dân cứng đờ lại, vốn vịn chỉ trong một tiếng, người vợ mà hắn vứt bỏ như giày rách lại trở thành bảo vật trong tay người khác, đã không còn quan hệ gì với hắn nữa rồi.

Vạn Tổ Y không nói gì, thậm chí còn không thèm nhìn Lương Dân. Cô và Mạnh Kiều Dịch cùng nhau đi vào Cục dân chính, Lương Dân vẫn đợi ở ngoài, hắn muốn xem xem, hai người này có kết hôn thật hay không!

Nửa tiếng sau, Vạn Tổ Y và Mạnh Kiều Dịch từ bên trong đi ra ngoài, trong tay cầm hai bản giấy chứng nhận kết hôn. Vạn Tổ Y vẫn còn hơi thất thần vì cái tên trên giấy chứng nhận kết hôn.

Trên giấy chứng nhận kết hôn trừ in tên của cô ra, còn có một cái tên sét đánh ngang tai khác – Mạnh Kiều Dịch.

Cả thành phố A này, người vừa giàu có vừa tên là Mạnh Kiều Dịch chỉ có một! Tổng giám đốc của tập đoàn Đại Hưng nổi tiếng xa gần! Trong truyền thuyết, tất cả các phú hào cộng lại cũng không bằng một mình Mạnh Kiều Dịch.

Lương Dân nhìn thấy giấy chứng nhận kết hôn trên tay Vạn Tổ Y, lồng ngực quặn đau, hắn lạnh lùng cười đi về sau: “Được lắm, Vạn Tổ Y, cô giỏi lắm.”

Nói xong, Lương Dân tức giận quay người lên xe.

Vạn Tổ Y nhìn giấy chứng nhận ly hôn và kết hôn trong tay, vừa xoắn xuýt vừa nghi ngờ nhìn anh: “Anh là Mạnh Kiều Dịch? Mạnh Kiều Dịch ở tập đoàn Đại Hưng?”

Mạnh Kiều Dịch nhú mày, bộ dáng nghiêng đầu nhìn vô cùng đẹp trai: “Nghe có vẻ vợ tôi đã biết tôi rồi nhỉ.”

Nói nhảm, cả thành phố A này có ai không biết đại danh của anh sao?

“Anh...là, là người mà mẹ tôi muốn tôi kết hôn cùng?” Vạn Tổ Y vô cùng nghi ngờ bản thân đã kết hôn nhầm đối tượng, mẹ cô sao có thể quen biết Mạnh Kiều Dịch chứ?

Mạnh Kiều Dịch có vóc dáng cao lớn nhìn Vạn Tổ Y thấp hơn mình một nửa đang nói chuyện rất không thoải mái, anh hơi khom lưng kề sát vào Vạn Tổ Y, nhìn rõ vẻ mặt của cô, nghi ngờ lên tiếng: “Mẹ vợ chưa nói cho em biết tên của tôi sao?”

“Chưa.” Vạn Tổ Y trả lời vô cùng dứt khoát, không để ý đến xưng hô của Mạnh Kiều Dịch với Vạn Nhân Mật.

Vạn Tổ Y mà biết đó là Mạnh Kiều Dịch, chắc sẽ vô cùng kinh ngạc, không dám đến mắt.

Khuôn mặt hoàn hảo của Mạnh Kiều Dịch cách cô rất gần, khóe môi nở nụ cười không đứng đắn: “Có vẻ thân phận của tôi đã dọa vợ tôi rồi, nhưng không sao, em có thể dần dần làm quen với ông chồng lưu manh lại giàu có như tôi.”

“...” Khóe miệng Vạn Tổ Y giật giật, xem ra Mạnh Kiều Dịch thù rất dai, vẫn còn nhớ cách xưng hô của cô với anh ta ngày hôm qua.

Nói xong, Mạnh Kiều Dịch giơ tay xoa đầu cô, nụ cười lưu manh vẫn không giảm: “Đi thôi, cô vợ nhỏ của tôi.”

Mạnh Kiều Dịch đứng thẳng người, bước ra ngoài hai bước, một chiếc siêu xe lập tức phóng qua, dừng lại ngay trước mặt anh. Mạnh Kiều Dịch không thấy Vạn Tổ Y đâu, quay đầu ngờ vực nhú mày nhìn cô, giơ tay về phía cô: “Qua đây.”

Vạn Tổ Y chậm chậm đi tới, nhìn bàn tay vẫn đang giơ ra. Sự nghi ngờ trên khuôn mặt vẫn chưa tiêu tan: “Anh Mạnh, rốt cuộc anh có mục đích gì?”

“Chẳng lẽ em nghĩ tôi đến Cục dân chính để diễn kịch cùng em sao?” Mạnh Kiều Dịch cười nhạt, bàn tay đang giơ chuẩn xác nắm lấy tay của Vạn Tổ Y: “Tôi không có rảnh như vậy, bà Mạnh ạ.”

“Anh thật sự kết hôn cùng tôi?” Vạn Tổ Y nhú mày, dường như đã bước vào một ngõ cụt không lối thoát vậy.

Mạnh Kiều Dịch hươ hươ giấy chứng nhận kết hôn trong tay: “Có pháp luật làm chứng, sao có thể là giả được.”

Vạn Tổ Y im lặng, tạm thời không có vấn đề gì cả, theo Mạnh Kiều Dịch lên xe.

Mạnh Kiều Dịch và Vạn Tổ Y ngồi ghế sau, trên xe trừ tài xế ra thì còn có người đàn ông hôm cô giúp cô che ô đang ngồi ở ghế phụ. Cô nhìn anh ta, ngại ngần gật đầu.

“Chào phu nhân.” Anh ta lập tức gật đầu cung kính với cô: “Khoảng thời gian này tôi sẽ giúp cô giải quyết những phiền phức không đáng có.”

“Cảm ơn.” Vạn Tổ Y cứng nhắc nói, dù cô cũng không biết phiền phức không đáng có rốt cuộc là đang chỉ việc gì.

Từ lúc lên xe, Mạnh Kiều Dịch vẫn luôn nắm lấy tay cô, chưa buông ra. Vạn Tổ Y đã thử rút tay ra, nhưng còn chưa thành công đã phải từ bỏ rồi.

Xe chạy thẳng một đường, Vạn Tổ Y nghiêng đầu hỏi: “Đây là đi đâu thế?”

“Về nhà, về nhà của chúng ta.” Một tay Mạnh Kiều Dịch đặt đằng sau ghế ngồi của Vạn Tổ Y, cố ý nhấn mạnh hai chữ “chúng ta”.

Vạn Tổ Y vô cùng nghi ngờ người đàn ông này, nhưng cô đã kết hôn với anh theo ý bố mẹ, bọn họ là quan hệ vợ chồng hợp pháp, cho dù anh ta nêu ra bất cứ yêu cầu nào, cô đều không có cách nào cự tuyệt. Nhưng mà, trước khi đi cùng anh ta, cô còn có một việc: “Tôi phải thu dọn hành lý đã.”

Mạnh Kiều Dịch gật đầu, bàn tay đang đặt ở phía sau Vạn Tổ Y khẽ gõ vài cái, hành động tùy ý, tùy anh vẫn chưa chạm vào Vạn Tổ Y, nhưng anh luôn cho cô cảm giác cô đã nằm trong tầm kiểm soát của anh.

Người đàn ông này vô cùng mạnh mẽ, anh dường như biết tất cả về cô, cô còn chưa nói cho anh địa chỉ, xe đã trực tiếp dừng ở cổng Lương gia.

“Tôi đi chút rồi về.” Vạn Tổ Y mở cửa xe, nhanh chóng xuống xe.

Cô ở Lương gia ba năm, vậy mà đến cái chìa khóa nhà của Lương gia cũng không có. Cô đi đến cổng Lương gia nhấn chuông, nghe thấy tiếng Mạnh Kiều Dịch xuống xe đằng sau lưng. Vừa quay đầu cái, Mạnh Kiều Dịch đã đứng cạnh cô, khước miệng nhếch lên: “Chuyện này sao có thể để em một mình đối mặt được?”

Vạn Tổ Y mở miệng, còn chưa kịp nói gì thì mẹ của Lương Dần – Tào Lan đã mở cửa. Nhìn thấy Vạn Tổ Y, khuôn mặt đang tươi cười bỗng trở thành ghét bỏ: “Cô và con trai tôi đã ly hôn rồi, sao cô còn đến đây?”

“Tôi đến lấy hành lý của tôi.” Vạn Tổ Y nhìn thẳng vào Tào Lan nói.

“Hành lý của cô? Ha ha, đồ để ở nhà chúng tôi thì đều là của Lương gia chúng tôi! Làm gì có đồ của cô?” Tào Lan lạnh lùng cười nhìn Vạn Tổ Y, ánh mắt khinh miệt: “Gồm cả cô, cũng chỉ là đồ mà Lương gia chúng tôi vứt đi mà thôi, rác bị vứt đi chạy đến đây đòi đồ, tôi đúng là lần đầu tiên thấy đấy.”

Lời của Tào Lan vừa dứt, ánh mắt nhìn sang Mạnh Kiều Dịch, trên môi Mạnh Kiều Dịch vẫn nở nụ cười, nhưng lại ẩn chứa sự nguy hiểm, điều này khiến cho Tào Lan mới ý thức được mà lùi hai bước, vẻ mặt sững sờ.

3. Chương 3

Mạnh Kiều Dịch ngược mắt lên căm hận nhìn Tào Lan: “Thứ thực sự nên bị ném đi là bà kia.”

Tào Lan bị ánh mắt của Mạnh Kiều Dịch dọa lùi lại phía sau, lập tức va vào cánh cửa. “Cậu muốn làm gì? Cậu dám làm loạn thì đừng có trách tôi khách khí!”

“Thứ đồ bẩn thỉu tôi chưa bao giờ phải động tay vào.” Khước môi công lên, người toát ra đầy tà khí: “Ngôi nhà thuê này sẽ có một ngày phải trả lại, tôi sẽ cho các người ba ngày để chuyển đi.”

Tào Lan sững sờ, sợ hãi nuốt nước bọt và kiên quyết phản bác: “Đây là nhà của Lương gia chúng tôi, dựa vào cái gì mà kêu chúng tôi chuyển đi là chúng tôi liền phải chuyển?”

Mạnh Kiều Dịch nhún vai và dùng ánh mắt ra hiệu cho trợ lý. Trợ lý lập tức cầm văn kiện đến nói với Tào Lan: “Xin lỗi, nhà của bà đã được cho thuê, quyền sở hữu bất động sản của ngôi nhà đang ở đây, trong vòng ba ngày bà phải chuyển ra ngoài, hoặc chúng ta chỉ có thể gặp nhau trên tòa án.”

Tào Lan nhìn chằm chằm vào những thứ trong tay trợ lý, bà không hiểu điều này, bà khẳng định rằng ngôi nhà là của Lương gia.

Vạn Tổ Y cau mày nhìn Mạnh Kiều Dịch. Cô nghĩ người đàn ông này có phải là quá kiêu ngạo rồi?

Cô nhìn anh, Mạnh Kiều Dịch vừa cúi đầu liền bắt gặp ánh mắt của cô. nhướn mày nở nụ cười thật dịu dàng và đắc ý: “Vợ của anh, em được bảo vệ 100% nhé!”

“Còn cần hành lý không?” Mạnh Kiều Dịch không cho Vạn Tổ Y cơ hội trả lời, có vài phần như đang đùa giỡn rồi bốp cầm cô hỏi.

Vạn Tổ Y gật đầu: “Tất nhiên là cần.”

“Chu Hào, cậu nghe thấy chưa?” Tay anh vẫn không tha cho chiếc cầm của Vạn Tổ Y, đôi mắt anh nhìn cô và liếc nhìn trợ lý.

Người trợ lý lập tức lui xuống, đưa tài xế đi vào Lương gia.

Tào Lan bắt đầu hoảng: “Các người làm gì vậy?”

Tào Lan không thể ngăn hai người đã bước vào phòng khách liền hét lên: “Các người như vậy là phạm pháp, các người ra ngoài cho tôi!”

Chu Hào nhắm thẳng mục tiêu đi vào phòng khách và lấy hành lý.

Lương Dần và Lý Nhược Hàm trong phòng đọc sách nghe thấy động tĩnh nên chạy ra, Chu Hân lúc đó đã rời khỏi và mang hành lý của Vạn Tổ Y ra ngoài cửa.

Lương Dần và Lý Nhược Hàm đi đến cửa thì nhìn thấy Mạnh Kiều Dịch đang dịu dàng nắm lấy cảm nhỏ của Vạn Tổ Y. Nhỏ giọng nói gì đó, không khí giữa hai người họ có gì đó mờ ám.

Vạn Tổ Y không hề có ý né tránh bàn tay của Mạnh Kiều Dịch, cô nghe thấy chuyển động bên trên, cảm liền rời khỏi lòng bàn tay của anh.

Ngón tay của Mạnh Kiều Dịch vừa nâng nhẹ chiếc cảm nhỏ của cô, đôi mắt sâu nhìn chăm chăm vào đầu ngón tay, khóe môi có vài phần không nở.

Điều rất lạ là anh luôn tránh tiếp xúc với phụ nữ, nhưng đối với cô anh lại không có chút tình cảm bài xích nào.

Ánh mắt lạnh lùng đang nhìn thẳng vào Mạnh Kiều Dịch, anh cảm nhận được đây chính là ánh mắt căm thù của Lương Dần dành cho anh.

“Vạn Tổ Y, cô đang cố tình chọc tức tôi phải không?” Những đường gân xanh trên trán của Lương Dần đột nhiên nổi lên, và bàn tay siết chặt hai vai Vạn Tổ Y.

Vạn Tổ Y nhìn Lý Nhược Hàm đặc ý bên cạnh Lương Dần cười khẩy trả lời: “Chúng ta có quan hệ gì, tôi chọc tức anh? Anh tự mình đa tình rồi.”

Trong ba năm qua, cô đã lãng phí quá nhiều thời gian cho hắn. Cô không muốn trở thành kẻ ngốc nữa. Vết thương quá đau, cô phải đem chuyện này tẩy cho sạch sẽ.

“Dần à, họ nói họ muốn đuổi chúng ta đi và còn nói đây không phải nhà của chúng ta!”. Tào Lan lập tức nắm lấy cánh tay của Lương Dần và phàn nàn.

Lời của Tào Lan làm Lương Dần cau mày, khuôn mặt hắn lộ ra vẻ tức giận và xen lẫn ngạc nhiên. Hắn rất kì lạ mà nhìn chăm chăm vào Vạn Tổ Y: “Cô nói cô không cần tài sản, vậy mà giờ cô mở miệng đòi nhà?”

Vạn Tổ Y không nói, Mạnh Kiều Dịch trở thành người nói thay cho Vạn Tổ Y, hai tay anh rút trong túi quần, cơ thể anh to cao, khiến anh có phần kiêu ngạo: “Thứ gì là đồ của anh được gọi là phân chia tài sản, không phải đồ của anh thì được gọi là thu hồi.”

Mạnh Kiều Dịch vừa dứt lời, Chu Hân một lần nữa đưa tài liệu cho Lương Dần: “Giấy tờ và quyền sở hữu nhà đều ở đây, trong vòng ba ngày các người phải chuyển đi.”

Lương Dần nhìn những thứ trước mặt mình, lông mày nhăn lại chặt hơn. Hắn ngạc nhiên khi thấy người đàn ông bên cạnh Vạn Tổ Y rốt cuộc là thế nào? Ngay cả căn nhà thuê anh cũng biết.

Lương Dần thân thể trị giá ngàn vàng, khi hắn ta mới chuyển đến đây mọi người đều nghĩ đó là ngôi nhà anh ta mua. Chỉ có anh ta và người vợ đầu của anh ta – Lý Nhược Tình biết rằng ngôi nhà này được thuê. Lý Nhược Tình đã qua đời, chỉ có mình Lương Dần biết chuyện này.

Anh ta rốt cuộc là ai? Trong một ngày có thể biết rõ mọi chuyện và mua lại được căn biệt thự này. Không ai trong toàn thành phố A có bản lĩnh và sự giàu có như vậy.

Lý Nhược Hàm cũng nhìn thấy giấy tờ về quyền sở hữu, kinh ngạc nhìn Vạn Tổ Y: “Tổ Y, cô vì để trả thù anh Dần, nên đã làm gài rồi đến đây gạt anh dần chứ gì? Loại hành vi này là phạm pháp đấy.”

Tào Lan nghe thấy điều này, giống như thể bà ta hiểu chuyện gì đang xảy ra, trong chốc lát xuống giọng nói: “Vạn Tổ Y, thì ra cô tìm những kẻ này đến đây để đóng kịch à! Cô nghĩ vài tên giống như bọn lưu manh này tôi sẽ tin sao?”

Lương Dần biết rõ chân tướng sự việc nhưng chần chừ không nói gì. Hắn ta đang xem nên đối phó thế nào với kẻ bên cạnh Vạn Tổ Y.

Chu Hân cũng nhìn Mạnh Kiều Dịch một cái, đợi anh phân phó.

Nụ cười trên khuôn mặt Mạnh Kiều Dịch rất dễ chịu. Anh nhìn Chu Hân và nói: “Cậu còn đợi cái gì?”

Chu Hầu ngay lập tức cúi đầu, gọi điện thoại.

Năm phút sau, trong khu biệt thự này, tất cả bảo vệ đều tới.

Tào Lan thấy những người này đến, như thể thấy vị cứu tinh: “Sao giờ các anh mới đến, đuổi những người này ra ngoài cho tôi! Họ xâm nhập nhà riêng, chúng tôi không quen họ!”

Vạn Tổ y dường như cũng hiểu sai, lo lắng nhìn Mạnh Kiều Dịch.

Mạnh Kiều Dịch không hề vội vàng, trên môi anh còn nở nụ cười.

“Bà Tào, bà hiểu lầm rồi.” Đội trưởng an ninh không hề khách sáo nhìn thẳng vào Tào Lan nói: “Chúng tôi tới đây là để mời bà rời đi! Hôm nay, các người phải rời khỏi đây.”

Lý Nhược Hàm và Tào Lan ngây người, ánh mắt ngây ngốc. Tào Lan không dám tin liền lớn tiếng: “Các người nói gì? Mời chúng tôi đi? Là bọn họ đột nhập bất hợp pháp vào nhà của chúng tôi.”

“Ông chủ, ở đây giao cho tôi.” Đội trưởng bảo an căn bản không nghe thấy lời của Tào Lan, rất cung kính cúi người nói chuyện với Mạnh Kiều Dịch.

Mạnh Kiều Dịch khẽ gật đầu, một tay nắm lấy cánh tay Vạn Tổ Y, cúi xuống bên cạnh cô hỏi: “Vừa lòng em chưa?”

Vạn Tổ Y đối diện với ánh mắt của anh, dường như đang hỏi anh, anh đã làm tất cả những điều này chỉ để làm cô hài lòng?

Mạnh Kiều Dịch thực sự hiểu, đã cho cô một ánh nhìn chắc chắn. Vạn Tổ Y nhẹ nhàng thốt lên hai từ: “Hài lòng.”

Mạnh Kiều Dịch nhận được câu trả lời của cô, liếc nhìn đội trưởng bảo an nói: “Giao cho anh đấy.”

Đội trưởng bảo an nhanh chóng trả lời: “Ngài cứ yên tâm, trong ngày hôm nay tôi sẽ dọn sạch nhà giúp ngài.”

“Vạn Tổ Y, cô nghĩ rằng cô có thể tìm thấy một kẻ giúp đỡ vừa giàu có vừa quyền thế là có thể không coi ai ra gì ư! Hôm nay, tôi xem ai dám di chuyển?!”. Lý Nhược Hàm khó chịu nhìn Vạn Tổ Y, làm sao có thể chịu để cho Vạn Tổ y lấn áp, cô ta là nhị tiểu thư nhà họ Lý, cô ta không tin ai dám động vào cô ta!

Đang nhìn chiếc xe rời đi, Mạnh Kiều dịch nghe thấy những lời này, liền quay lại đáp lời Lý Nhược Hàm: “Đầu tiên, tôi không phải là người trợ giúp cho cô ấy, tôi là chồng cô ấy. Thứ hai, làm thế nào tôi có thể giúp cô ấy một cách tùy tiện? Thứ ba, cô nhìn xem bọn họ có dám động vào cô không!”

Nói xong, Mạnh Kiều Dịch vươn tay về phía Vạn Tổ Y, lại làm như vậy...Lần này Vạn Tổ Y quyết định đưa tay mình qua...

4. Chương 4

Lý Nhược hàm nhìn thấy ánh mắt trống rỗng, thấy Mạnh Kiều Dịch dẫn Vạn Tổ Y lên xe, thì chịu sự đả kích không nhỏ.

Người đàn ông lái xe Maybach 62S...Chiếc xe đi mất ngay trước mắt, Lý Nhược Hàm trong lòng hơi hoảng, mối quan hệ của Vạn Tổ Y với người đàn ông không bình thường này là như thế nào?

Làm sao có thể...Vạn Tổ Y bình thường như vậy, làm sao có thể sống tốt hơn khi đã rời khỏi Lương Dần chứ! Vạn Tổ Y sống càng sung sướng, Lý Nhược hàm càng không cam lòng!

Sau khi lên xe, đôi mắt của Vạn Tổ Y hơi đỏ, ánh mắt của Mạnh Kiều dịch liếc nhìn cô. nghe có vẻ bình tĩnh và giọng nói trầm ấm như nhắc nhở cô: “Chuyện xấu đã qua, nó không đáng để em phải buồn.”

“Ừ.” Vạn Tổ Y trả lời nhanh gọn, ngay cả sự ngạc nhiên cũng không có. Khiến Mạnh Kiều Dịch phải quay lại và nhìn cô, cô đối với Mạnh Kiều Dịch mà nói không hề hiểu rõ, xem ra không phải chỉ có đơn giản như vậy.

Mọi thứ về nhà họ Lương đối với Tổ Y mà nói đã kết thúc rồi, và cô không nên buồn vì điều đó. Cô hít một hơi thật sâu và cố gắng chuyển hướng sự cố gắng của mình.

Trên đường đi, cả hai đều không nói gì, còn Vạn Tổ Y thì rất mất tự nhiên. Bầu không khí trong xe khiến Vạn Tổ Y cảm thấy vô cùng mắc cỡ, sự chú ý của cô đã chuyển sang vấn đề đang chờ trước mắt.

Cô nên đối diện với nó thế nào? Cô sẽ ở đâu tối nay? Cô nên giới thiệu bản thân với gia đình anh như thế nào?

Những vấn đề này lấp đầy đầu của Vạn Tổ Y. Thời gian trôi đi, cô đã rất lo lắng hồi hộp, và cô đã không nhận ra rằng chiếc xe đã dừng lại.

“Đến rồi.” Mạnh Kiều Dịch tháo dây an toàn và nhắc nhở cô.

Vạn Tổ Y lấy lại tinh thần, bối rối tháo dây an toàn. Dây an toàn chặt quá, cô cúi đầu một lúc lâu và không mở nó ra được. Mạnh Kiều Dịch đã xuống xe, không đợi cô, mở cửa bên cạnh ấn cửa và mỉm cười đầy nham hiểm: ‘Không thể mở? Hay em muốn tôi giúp em?’

“Không mở được.” Mạnh Kiều Dịch mỉm cười và cúi người, Vạn Tổ Y có chút mắc cỡ. Hai tay sạch sẽ và móng tay được cắt tỉa gọn gàng tháo nút dây an toàn. Vì chuyển động này hai người rất gần nhau, Vạn Tổ Y có thể ngửi thấy mùi hương sảng khoái của cơ thể anh, loại người sạch sẽ này không thể không ngửi.

Mạnh Kiều Dịch tập trung mở dây an toàn cho cô. cô không nhận ra rằng khoảng cách giữa hai người đã quá gần: “Xong rồi.”

“Dạ”.

Anh nói xong, Vạn Tổ Y vô thức ngẩng đầu lên, Mạnh Kiều Dịch nhìn vào khuôn mặt cô, bốn con mắt chạm nhau. Khoảng cách giữa hai khuôn mặt chỉ là vài milimet, và chúng gần như chạm nhau.

Hai cặp mắt nhìn vào mặt nhau và đối phương nghĩ gì đều không thể che giấu. ánh mắt hai người chuyển hướng, Vạn Tổ Y trở lên bối rối. Hai tay đặt trên đùi không dám di chuyển, mắt nhìn ra ngoài cửa sổ ra vẻ bình tĩnh. Nhưng trước mặt Mạnh Kiều Dịch, lại không che giấu nổi sự căng thẳng.

Mạnh Kiều Dịch đang đứng thẳng, tay phải nắm chặt ho một tiếng: “Đi vào thôi!” Vạn Tổ Y gật đầu cẩn thận bước xuống xe. Bước xuống xe, cô cẩn thận nhìn xung quanh.

Nơi Vạn Tổ Y dừng lại không giống như một gara, nó giống như một khu vườn, xung quanh đều là cây cỏ và các loại hoa, trước mắt là cả một cảnh sắc với màu xanh của cây cối. Căn nhà này không giống trong thành phố, trong thành phố không khí không tuyệt như vậy.

Mạnh Kiều Dịch thấy Vạn Tổ Y đang đưa mắt đánh giá xung quang, tùy tiện hỏi một câu: “Ngày mai cuối tuần có phải đi làm không?”

“Ừm, không.” Đang chuyên tâm quan sát bỗng bừng tỉnh trả lời anh.

“Vậy ngày mai anh sẽ đưa em đi thăm thú nói này, hôm nay muộn rồi.” Mạnh Kiều Dịch một tay ra lệnh cho cô: “Đi thôi!”

Vạn Tổ Y bước theo bước chân của anh. Anh phải mất mười phút đi từ đây đến cổng chính. Trong mười phút, mọi thứ mà Vạn Tổ Y nhìn thấy có thể mô tả như một lâu đài.

Họ đi trên con đường được bao quanh bởi các loại cây cỏ mà Vạn Tổ Y cũng nhìn thấy trong thăm cỏ ở đài phun nước kiểu Tây. Cách đài phun nước không xa là một cái đình được quán bằng dây leo. Có những chiếc bàn và ghế được chạm khắc bằng rễ cây, và phía sau là một vườn cây. Vạn Tổ Y mơ hồ như nhìn thấy trên cổng có đề hai chữ “Quả Viên”. Tiếp tục đi về phía trước, có một cái ao nhỏ được bao quanh bởi các tảng đá cuội.

Vạn Tố Y chỉ nhìn về một phía, nên cổ cậu cô hơi đau. Cô không xem nữa mà quay lại và đi theo Mạnh Kiều Dịch.

Nói tóm lại, nơi này chỉ có thể dùng hai từ “hào hoa” để hình dung. Nhà Lương Dần trong mắt bạn bè cô đã là một gia đình giàu có, nhưng bây giờ đối với những thứ trước mặt cô đây thì không thể so bì được.

Mạnh Kiều Dịch nghiêng người nhìn sang, Vạn Tố Y bình tĩnh nhìn theo ánh mắt anh, đôi môi anh nở nụ cười. Cô không tò mò về mọi thứ này, hay là muốn người khác tò mò về cô đối với cuộc sống tương lai, Mạnh Kiều Dịch vẫn đang mong chờ.

Hai người bước vào phòng khách, ngay lập tức có một dì đặt dép dưới chân, Vạn Tố Y cúi đầu cảm ơn. Mạnh Kiều Dịch cởi áo ngoài, gọi hầu nam từ trong phòng treo đồ đi ra.

Vạn Tố Y nhìn thấy chàng trai cầm chiếc áo sạch sẽ của Mạnh Kiều Dịch, không biết phải xưng hô sao với người này. Người hầu nam ấy thay Mạnh Kiều Dịch mặc y phục. Đôi mắt của Vạn Tố Y lướt qua giữa hai người họ, ánh mắt như đang tưởng tượng gì đó.

Mạnh Kiều Dịch chú ý đến đôi mắt của cô, nhưng anh ấy mỉm cười và không giải thích. Rồi mở miệng giới thiệu: “Đây là Tôn Ích, chủ yếu chịu trách nhiệm về y phục trong nhà. Vừa rồi là dì Vinh, hôm nay vừa đến sẽ chăm sóc cho cuộc sống của em.”

“...”

Sau khi nghe lời giới thiệu, Vạn Tố Y lặng lẽ nhìn Mạnh Kiều Dịch đầy vẻ kỳ quái.

Ở nhà này, từ người quản gia đến người quản lý quần áo dường như đều là đàn ông, chỉ có dì Vinh là phụ nữ, mới đến hôm nay...

Hay là Mạnh Kiều Dịch có sở thích kỳ lạ nào, mà có rất nhiều đàn ông trong nhà? Hơn nữa...nhìn dáng vẻ họ đều rất đẹp, sáng lạn và hợp khẩu vị.

Vạn Tố Y không thể không nhìn Tôn Ích. Tôn Ích nở một nụ cười thân thiện, cô mỉm cười và thu tầm mắt lại. Mạnh Kiều Dịch nhìn cười và suýt nữa bật cười thành tiếng. Nhưng anh nhanh chóng nuốt tiếng cười lại, nói với dì Vinh: “dì Vinh, tôi bảo dì sắp xếp phòng, dì đã sắp xếp chưa?”

“Vâng thưa ngài, tất cả đã xong.” Dì Vinh cung kính trả lời.

Mạnh Kiều Dịch gật đầu hài lòng, và nói với Vạn Tố Y bên cạnh: “Hôm nay trễ rồi, nghỉ ngơi sớm, cái khác để mai nói.”

“Cái này...” Vạn Tố Y thấy Mạnh Kiều Dịch muốn đi, mau chóng nói với Mạnh Kiều Dịch, “Chúng ta không phải đi gặp người lớn sao?” Cô đã ở đây rồi chẳng chào hỏi gì cả, vừa đến liền đi nghỉ ngơi luôn, thực sự quá thất lễ.

Mạnh Kiều Dịch nhìn Vạn Tố Y cười: “Không cần, họ không sống ở đây, hai ngày nữa tôi sẽ đưa em trở về nhà cũ chào hỏi sau.”

“Chúc ngủ ngon.” Mạnh Kiều Dịch nói xong, trực tiếp nói chúc ngủ ngon với cô rồi đi thẳng lên lầu.

Tôn Ích cầm quần áo để vào phòng treo đồ, Mạnh Kiều Dịch đột nhiên dừng lại và nói với cậu: “Tôn Ích, em đến phòng của anh.”

“Tiểu thư, tôi sẽ đưa cô đi xem phòng.” Dì Vinh lúc này cũng đi tới bên cạnh Tố y nói.

Vạn Tố Y cố gắng kìm nén cơn thim khỏi kinh ngạc, ngây ngốc trả lời dì Vinh: “Dạ”

Nghe xong, cô vẫn phải tiêu hóa và tiêu hóa...

Một người đàn ông sống một mình trong một ngôi nhà lớn như vậy! Không có phụ nữ xung quanh, tất cả đều là đàn ông? Vừa rồi, Mạnh Kiều dịch còn kêu Tôn Ích vào phòng anh, vào...vào phòng!

5. Chương 5

Vạn Tổ Y đi theo dì Tổng, trong đầu không biết đã tưởng tượng ra bao nhiêu bộ phim tình yêu đau khổ.

“Thưa cô, đã đến nơi rồi.” Dì Tổng bỗng nhiên dừng lại, lễ phép chỉ vào gian phòng trước mặt và nói với Vạn Tổ Y.

Vạn Tổ Y lấy lại tinh thần, nhìn theo tay của dì Tổng chỉ. Trong gian phòng không gì đặc sắc, tông màu chủ yếu là hồng nhạt, trên giường trải ga màu trắng, nhìn qua không giống nhà mà giống ở khách sạn hơn.

“Cảm ơn dì Tổng.” Vạn Tổ Y nhìn lướt qua rồi khách sáo nói lời cảm ơn dì Tổng.

Dì Tổng lập tức xua tay: “Cô là bà chủ, sao có thể nói cảm ơn tôi được. Cô nghỉ ngơi sớm một chút, có gì cần cứ việc gọi tôi.”

Dì Tổng nói xong thì không dám ở lại lâu, vội vàng xuống lầu.

Vạn Tổ Y liếc nhìn dì Tổng và cảm thấy kỳ lạ. Cô đứng ở cửa một lúc mới đi vào trong gian phòng.

Vạn Tổ Y vốn đang lo lắng cô và Mạnh Kiều Dịch không quen biết, buổi tối đầu tiên đã phải ở với nhau sẽ rất xấu hổ. Nhưng nghĩ tới cảnh vừa nhìn thấy, nghĩ đến chuyện Mạnh Kiều Dịch sắp xếp cho cô ở chỗ này, không hiểu sao cô lại thấy yên tâm.

Vạn Tổ Y khóa cửa phòng và ép mình nhắm mắt lại, tạm thời thôi miên bản thân không nghĩ tới những chuyện khác.

Khi tới một chỗ mới thường rất khó có thể ngủ được, cô nhắm mắt lại, cảm giác giống như đã trở lại nhà họ Lương, trong đầu vang lên tiếng răn dạy của Tào Lan - mẹ Lương Dần.

“Cô làm gì vậy? Ngay cả một cái bóng đèn cũng không biết thay! Không phải cô nói cứ giao hết cả cho cô sao? Bây giờ lại không làm được à?”

“Cô thử xem lại chính mình đi, vừa không có gia đình, mặt mũi cũng không xinh, vì sao A Dần nhà chúng tôi lại cưới cô chứ? Ngay cả đứa trẻ mà cô cũng không chăm sóc tốt được. Sao hả? Táp Táp là con gái của A Dần và người phụ nữ khác thì cô không cần chăm sóc sao? Vậy nhà họ Lương chúng tôi cần cô làm gì chứ?”

“Tôi cũng không muốn nói cô, nhưng nếu cô đã gả vào nhà họ Lương chúng tôi thì phải tuân theo quy định của nhà chúng tôi! Tôi đã nhờ đại sư tính qua cho cô, đại sư nói mạng cô không tốt, cô và A Dần tạm thời không thể ở cùng phòng. Cô ở đây ba năm xem có thể hóa giải được không đã.”

“...”

Trong ba năm, Tào Lan không thích cô, còn xem cô như người giúp việc, mà Lương Dần vẫn nhắm mắt bịt tai không quan tâm tới những chuyện này. Cuộc hôn nhân ba năm giữa bọn họ đã kết thúc, nhưng Vạn Tổ Y nhắm mắt lại, cuộc sống kia đã biến thành ác mộng quấn lấy cô.

Trong sự mơ màng, Vạn Tổ Y nghe thấy giọng nói của Tào Lan không biết đã hành hạ mình bao nhiêu buổi tối, dần chìm vào giấc ngủ.

Mà bên kia, Tôn Ích còn đứng ở trong phòng ngủ của Mạnh Kiều Dịch.

Sau khi Mạnh Kiều Dịch vào phòng ngủ đã bắt đầu bận rộn gọi điện thoại, thậm chí quên mất sự tồn tại của Tôn Ích. Tôn Ích lại không tiện mở miệng cất ngang.

Sau khi gọi điện thoại xong, Mạnh Kiều Dịch xoay người nhìn thấy Tôn Ích mới cất điện thoại, nói với anh ta: “Tiểu Trường đã tới đây hôm nay sao?”

Nghe Mạnh Kiều Dịch hỏi, anh ta lập tức cung kính trả lời: “Đúng vậy, ngài Tướng đã qua lúc sáng.”

“Tôi biết rồi, anh đi ra ngoài trước đi.” Mạnh Kiều Dịch lạnh lùng gật đầu, đầu ngón tay thon dài ấn trên điện thoại di động, cắn dạn mà cắn bản không nhìn Tôn Ích.

Tôn Ích liếc nhìn Mạnh Kiều Dịch với vẻ kỳ quái, cung kính đi ra ngoài.

“Bắt tôi ở trong phòng lâu như vậy chỉ vì chuyện này sao...” Sau khi Tôn Ích ra ngoài cửa, anh ta không nhận được xoa cái lưng đau nhức vì đứng lâu.

Tôn Ích chuẩn bị xuống tầng thì bỗng nhìn người phụ nữ đang cầm cốc nước trước mắt. Anh ta cẩn thận nhìn, mới phát hiện đó là người phụ nữ được Mạnh Kiều Dịch đưa về, lập tức cung kính chào hỏi: “Thưa cô, muộn thế này rồi cô còn chưa ngủ sao?”

Vạn Tổ Y xiết chặt cốc nước trong tay. Cô không ngờ mình gặp ác mộng nên nửa đêm tỉnh lại, ra ngoài phòng lại gặp phải tình cảnh này.

Cô cố nén sự kinh ngạc: “Muộn thế này rồi, không phải ngài Tôn cũng không ngủ được chứ?”

“Cô... cô gọi tôi Tôn Ích là được rồi...” Nghe được Vạn Tổ Y gọi mình là ngài, Tôn Ích có phần xấu hổ nhắc nhở.

“Tôi cảm thấy vẫn nên khách sáo một chút thì tốt hơn.” Vạn Tổ Y nhìn qua nơi khác, nghĩ đến dáng vẻ xoa lưng của Tôn Ích vừa rồi, cô không thể tự nhiên đối mặt với anh ta được.

Tôn Ích lập tức xua tay nói: “Không, ngài ấy nói cô là bà chủ của nhà này, để bà chủ gọi tôi như vậy, tôi không dám nhận đâu.”

Anh ta vừa giải thích xong thì lập tức nói: “Cô nghỉ ngơi sớm một chút.”

Vạn Tổ Y mở miệng, nhưng chưa kịp nói gì thì Tôn Ích đã biến mất khỏi tầm mắt.

Thật kỳ lạ, vì sao tất cả mọi người trong nhà này đều sợ nói nhiều với cô?

Vạn Tổ Y đứng ở đầu cầu thang không vội đi. Có thể do tiếng cô vừa nói chuyện với Tôn Ích đã quấy nhiễu Mạnh Kiều Dịch, cánh cửa phòng anh được mở ra. Cô quay người lại, ánh mắt vừa vận nhìn thấy anh đang đứng ở cửa.

“Anh vẫn...”

“Em...”

Hai người gần như cùng mở miệng nói. Khi ý thức được đối phương có lời muốn nói, bọn họ cùng im lặng. Sau đó hai người nhìn nhau, không nhận được mỉm cười.

Mạnh Kiều Dịch không ngờ sẽ có ngày có người dám nhìn mình cười, tâm trạng không tệ nên mở cửa phòng ra, hai tay rút túi quần, thản nhiên dựa lưng vào khung cửa và nháy mắt với cô: “Em có muốn vào xem thử không?”

“Được.” Vạn Tổ Y gần như theo bản năng, đã mở miệng trả lời.

Nhưng vừa buột miệng nói ra, cô đã mím chặt môi, mặc dù không lộ cảm xúc gì, nhưng trong lòng cô đã hối hận khi nói ra đáp án như vậy. Sao cô lại muốn vào xem phòng ngủ của người ta chứ?

Cô vừa trả lời, Mạnh Kiều Dịch đã nghiêng người đi vào trước, vẻ mặt ngầm có ý trêu cô: “Em vào đi.”

Vạn Tổ Y đi tới đặt cái cốc trong tay ở trên chiếc bàn nhỏ bên ngoài. Lúc này, cảm giác căng thẳng đã át đi sự khựng hoảng đánh thức cô khỏi ác mộng vừa rồi. Cô chậm rãi đi vào trong phòng của Mạnh Kiều Dịch, trong mắt lộ rõ sự tò mò, nhưng cố ép mình không nhìn xung quanh.

Phòng ngủ của Mạnh Kiều Dịch căn bản lấy hai màu đen và xám làm chủ đạo. Bức tường màu trắng đan xen với các đồ vật trang trí màu xám và màu đen có vẻ hơi áp lực. Phòng của anh rất lớn, cũng rất đơn giản. Trong phòng ngủ chính chỉ đặt chiếc ghế sofa màu đen được làm bằng da thật và một chiếc giường lớn chiếm diện tích. Tất cả đồ trên giường đều là màu xám. Ngoài trừ phòng vệ sinh, phòng tắm, phòng để quần áo ra, bên cạnh phòng ngủ chính dường như còn có một phòng sách nhỏ. Vạn Tổ Y không nhìn thấy được, cũng không có ý nhìn.

Đi thăm phòng ngủ của người khác đã là một chuyện rất kỳ lạ rồi, Vạn Tổ Y không đi loạn bên trong, chỉ đứng tại chỗ và không nói gì.

Cô không nói, Mạnh Kiều Dịch dựa vào bên cửa sổ nhìn cô, cũng không nói gì.

Trong gian phòng yên tĩnh, hai người im lặng khiến bầu không khí rất kỳ lạ.

Vạn Tổ Y không nói lời nào, Mạnh Kiều Dịch vẫn chăm chú nhìn cô. Ánh mắt cô nhìn qua vài lần, phát hiện anh vẫn nhìn mình thì hồi hộp nuốt nước bọt nói: “Đã... Khuya lắm rồi, chắc anh muốn nghỉ ngơi chứ?”

“Tôi không vội.” Mạnh Kiều Dịch nói ra hai chữ đơn giản.

“A.” Vạn Tổ Y theo bản năng liếm đôi môi khô khốc, nét mặt cũng có chút gượng gạo: “Tôi xem xong rồi, chuẩn bị về ngủ đây.”

Mạnh Kiều Dịch rút một tay ra, khẽ cười mỉm, nhướn mày nói một câu: “Có muốn ở lại không?”

“Hả?” Vạn Tổ Y thoáng ngẩn người ra, ngược nhìn Mạnh Kiều Dịch.

Anh ta nói vậy... là có ý gì?

6. Chương 6

Mạnh Kiều Dịch nhìn thấy phản ứng của cô, trên mặt anh càng lộ rõ ý trêu ghẹo. Anh đi trên đôi dép lê màu trắng tới gần cô. Vạn Tổ Y vốn đã đứng ở trong góc, căn bản không thể lùi lại được nữa.

Vạn Tổ Y cố giữ bình tĩnh đứng yên ở đó. Mạnh Kiều Dịch đứng cách cô rất gần, hai gương mặt chỉ cách nhau chưa đến mười centimet. Anh nhìn xuống mặt cô, vô tình cho cô cảm giác sống chết của mình đều bị anh nắm giữ. Cô chỉ ngẩng đầu nhìn anh, sau đó nhanh chóng dời tầm mắt. Cô phải thừa nhận, người đàn ông này nhìn thế nào cũng thấy đẹp trai.

Hai người ở quá gần nên Vạn Tổ Y cảm thấy có chút áp lực. Cô đứng yên ở đó giống như một bức tượng. Mạnh Kiều Dịch cúi đầu, gơ tay về phía cô. Cô cảnh giác nhưng không hề nhúc nhích. Anh vừa nhấc tay lên, cô đã theo bản năng khẽ run rẩy. Kết quả, tay của Mạnh Kiều Dịch không phải đặt ở trên mặt cô, mà chống lên vách tường trên đầu cô, giam cô trong không gian nhỏ nhỏ, có thể nghe thấy được những tiếng hít thở dù nhỏ nhất.

“Chúng ta không phải là vợ chồng sao? Nếu như em không cần có thời gian thích ứng, lẽ ra chúng ta nên ngủ cùng một chỗ.” Mạnh Kiều Dịch nhướn mày, thái độ rất nghiêm túc không giống như đang nói đùa.

Tuy trên gương mặt trắng trẻo mịn màng của Vạn Tổ Y không lộ rõ cảm xúc, nhưng bàn tay đã theo bản năng nắm lấy góc áo, chứng tỏ cô đang sợ hãi.

Mạnh Kiều Dịch nói không sai, bọn họ đã kết hôn thật, chứ không phải cưới giả.

“Anh cho tôi chút thời gian, tôi... tạm thời không có cách nào làm được.” Vạn Tổ Y hơi ngẩng đầu nhìn anh, khóe miệng hơi run rẩy nói.

Từ trước đến nay Mạnh Kiều Dịch đều không thích ép buộc người khác. Không hiểu sao, trong nụ cười không đứng đắn kia lại có phần ôn hòa, cơ thể cao lớn lùi lại hai bước, kéo dài khoảng cách giữa anh và Vạn Tổ Y.

Hai tay Vạn Tổ Y đang nắm lấy góc áo chợt thả ra, trong lòng bàn tay đầy mồ hôi. Cô không để ý tới trái tim đang đập loạn của mình, nói với Mạnh Kiều Dịch giống như muốn bỏ trốn: “Chúc ngủ ngon.”

Mạnh Kiều Dịch gật đầu, nhìn cô bước nhanh ra khỏi phòng ngủ của mình. Trong ánh mắt anh nhìn người phụ nữ này có phần đánh giá. Vừa rồi, anh không bỏ qua bất kỳ chi tiết nào. Rõ ràng cô đang sợ hãi nhưng không tránh né, cũng không phản kháng, trái lại làm cho anh không biết nên tiếp tục thế nào.

Mạnh Kiều Dịch nhìn về phía cánh cửa đã không có bóng người từ lâu, trong đầu đang suy tính. Đột nhiên điện thoại di động trên bàn đồ chuông.

“Alo.” Mạnh Kiều Dịch cầm điện thoại lên, giọng nói đã bớt đi vài phần ôn hòa.

Bên kia điện thoại vọng tới tiếng nói không ngừng của Tưởng Tiểu Trường: “Đã khuya thế này, anh gọi điện thoại cho tôi có chuyện gì sao?”

“Đúng vậy, anh bỏ trống thời gian cuối tuần cho tôi.” Mạnh Kiều Dịch vừa nghe điện thoại, vừa cầm khăn giấy cẩn thận lau tay của mình.

Tưởng Tiểu Trường nghe Mạnh Kiều Dịch bảo để trống thời gian cuối tuần, hẩn lập tức im lặng hết mười giây mới quát vào trong điện thoại: “Mẹ kiếp! Chẳng lẽ anh thật sự làm như vậy sao?”

“Tôi nói được thì làm được.” Mạnh Kiều Dịch quay đầu nhìn về phía cửa, trong mắt có thêm ý cười rất dịu dàng.

“Anh điên thật rồi! Anh thật sự... cưới người phụ nữ mà anh cho rằng thích hợp làm bà chủ nhà họ Mạnh sao?!” Tưởng Tiểu Trường đang buồn ngủ, lúc này đã hoàn toàn tỉnh hẳn, giọng nói hoảng hốt: “Thái tử Mạnh à, tôi rất lo lắng cho anh! Bác trai bác gái thật sự có thể... tiếp nhận được sao?”

Tưởng Tiểu Trường hoàn toàn không thể nào tiêu hóa được lượng tin tức mà Mạnh Kiều Dịch vừa mới nói cho mình biết. Hẩn dứt khoát nhắc chân lên và rời khỏi giường, chuyên tâm nghe điện thoại của Mạnh Kiều Dịch.

“Bọn họ giục tôi kết hôn đâu chỉ một, hai ngày. Chỉ cần tôi có thể cho bọn họ một người con dâu, bất kể là dạng gì thì bọn họ đều sẽ rất cao hứng.” Mạnh Kiều Dịch rất chắc chắn về điểm này: “Cũng để bọn họ bớt suy nghĩ tới chuyện bố trí thời gian tuyển chọn con dâu đi.”

“Cũng đúng. Bác trai và bác gái vẫn cho rằng anh không có hứng thú với phụ nữ. Anh kết hôn, hẳn bọn họ sẽ ngạc nhiên. Nhưng... hai bác có thể tiếp nhận được lai lịch của người phụ nữ này không?” Tưởng Tiểu Trường rất lo lắng cho hôn nhân của Mạnh Kiều Dịch.

Mạnh Kiều Dịch ngược lại không có cảm giác gì: “Cuối tuần anh qua, chẳng phải sẽ biết sao?”

“Cũng được.” Lần này, Mạnh Kiều Dịch không cho phép Tưởng Tiểu Trường qua, hẳn cũng sẽ qua. Hẩn vẫn muốn xem thử người phụ nữ có thể làm cho Mạnh Kiều Dịch muốn kết hôn có đáng về thể nào!

Mạnh Kiều Dịch nói xong mới kết thúc một câu “Cứ như vậy đi” rồi cúp điện thoại, căn bản không quan tâm tới sự tò mò của Tưởng Tiểu Trường còn chưa được thỏa mãn.

Mạnh Kiều Dịch đặt điện thoại lên trên bàn, giơ tay cởi ra cúc áo sơ mi của mình. Mới cởi được hai cúc áo, anh chợt liếc nhìn về phía bức tường nối liền với phòng bên cạnh. Có thể cảm thấy hành vi của mình quá kỳ lạ, anh nhún vai bật cười.

Bất kể là đối với Mạnh Kiều Dịch hay Vạn Tố Y, một đêm này chắc chắn khó bình tĩnh được.

Sau khi trở lại phòng của mình, Vạn Tố Y ngủ không được ngon giấc, tiếp tục cơn ác mộng trước đó, sáng sớm hôm sau đã thức dậy.

Sau khi dậy, Vạn Tố Y thành thạo dọn dẹp giường, rửa mặt xong thì trực tiếp đi xuống phòng bếp.

Cô dậy rất sớm. Khi đến phòng bếp, cô thấy dì Tổng đang chuẩn bị bữa sáng. Vạn Tố Y lấy tạp dề từ trên giá mặc vào và chào dì Tổng: “Chào dì.”

“Chào cô.” Dì Tổng mỉm cười, quay lại chào Vạn Tố Y, nhưng khi nhìn thấy tạp dề trên người cô, dì sợ hãi vội vàng hỏi: “Thưa cô, cô định làm gì vậy ạ?”

Vạn Tố Y không hiểu, nhìn dì Tổng, không biết vì sao dì Tổng lại có phản ứng lớn như vậy: “Tôi giúp dì làm bữa sáng.”

“Cô nhanh cởi ra đi, nếu để cho tiên sinh nhìn thấy, thì tôi sẽ nguy mất!” Dì Tổng luống cuống tới gần Vạn Tố Y, nhưng không dám kéo tạp dề trên người cô xuống.

Ở dưới ánh mắt cầu xin của dì Tổng, Vạn Tố Y hết sức khó xử lấy tạp dề ra.

Trước đây khi ở nhà họ Lương, những việc này đều do cô làm, cô đã quen rồi. Nhưng đến đây, phản ứng của dì Tổng như vậy, trái lại khiến cô thấy không quen.

Dì Tổng nhìn thấy Vạn Tổ Y không có việc gì thì đứng ở bên cạnh, mới yên tâm, vừa tập trung làm bữa sáng vừa nói: “Hay là cô đi tới phòng khách nghỉ ngơi đi, bữa sáng sẽ xong ngay thôi.”

Dì Tổng đưa gợi ý cho Vạn Tổ Y, cô gật đầu, theo bản năng sờ cái nhẫn kim cương trên ngón áp út và xoa vài cái. Đây là động tác quán tính trước khi cô rửa tay. Nhưng lần này sờ một cái, cô chợt dừng lại.

Cô rời khỏi phòng bếp và cúi đầu nhìn chiếc nhẫn cưới trên ngón áp út của tay phải, cảm giác đau đớn ở vị trí nào đó của trái tim đã tạm thời quên đi lại bỗng nhiên trở về, làm cho ngực cô thất lại, gương mặt cũng có phần tái nhợt.

Lúc ấy, khi cô và Lương Dần vừa kết hôn, Lương Dần không có thời gian đi với cô mua nhẫn cưới, nên trực tiếp bảo trợ lý mua cho cô cái này. Lúc đó hắn nói cho cô biết: “Đợi sau khi làm xong việc này, anh sẽ đền bù cho em, em dùng tạm một chút.”

Chờ hắn làm xong? Chờ một lần chính là ba năm, chiếc nhẫn trên tay cô trước sau chưa từng được thay.

Vạn Tổ Y đứng ở trước cửa sổ của phòng khách, ánh mắt chăm chọc nhìn về chỗ nào đó bên ngoài cửa sổ, đầu ngón tay cọ mạnh với chiếc nhẫn kia, gần như sắp cọ rách tay rồi.

“Mới sáng sớm, em đứng ở đây làm gì?”

Một hơi thở xa lạ từ phía sau Vạn Tổ Y phả tới, cô vội quay đầu và thấy Mạnh Kiều Dịch đang đứng ở phía sau nhìn cô.

Cô tự nhiên thoáng cười: “Không... Tôi không có chuyện gì làm, nên đứng đây một lát thôi.”

Mạnh Kiều Dịch không rõ có hiểu không nhưng không hỏi nữa, chỉ gật đầu: “Đi thôi, chúng ta vào ăn sáng đã.”

Trên mặt Vạn Tổ Y vẫn còn có phần mất mát, cô đi theo Mạnh Kiều Dịch vào nhà ăn.

7. Chương 7

Lúc ăn sáng, Mạnh Kiều Dịch căn bản là không chịu nói gì. Vạn Tổ Y nghĩ về vấn đề của chính mình, do dự không muốn nói với Mạnh Kiều Dịch, thực sự có rất nhiều điều giữa cô và Mạnh Kiều Dịch chưa rõ ràng. Những điều này không gấp vấn có thể từ từ, nhưng bây giờ, có một điều Vạn Tổ Y cảm thấy cần phải nói rõ ràng.

“Đợi chút nữa tôi đưa em đi xem xung quanh.” Mạnh Kiều Dịch ăn xong, liền uống một ngụm sữa sau đó quay ra nói chuyện với Vạn Tổ Y.

Vạn Tổ Y lắc đầu, thức ăn vẫn nhai trong miệng: “Không cần đâu, tôi sẽ đợi chút nữa rồi tự đi vòng quanh một mình là được.”

“Kiến trúc ở đây khá là phức tạp, một mình em sẽ lạc đường.” Mạnh Kiều Dịch lấy khăn tay lau tay, sau đó lại lấy một chiếc khăn khác lau lại lần nữa.

Vạn Tổ Y chú ý tới động tác của anh, cũng đoán rằng anh mắc bệnh sạch sẽ. Mặc dù cô và anh không thân lắm, nhưng kể từ lần gặp đầu tiên, anh dường như chú ý đến vệ sinh cá nhân, và anh không thích đứng ở nơi nhiều người.

Vạn Tổ Y nuốt miếng thức ăn cuối cùng cười nói: “Được.”

Hai người họ ăn xong, dì Vinh đến dọn dẹp bàn ăn. Dì Vinh đi ra từ phía sau của Mạnh Kiều Dịch, nhưng không đứng về phía Mạnh Kiều Dịch, mà đi vòng qua phía đối diện với anh, cố tình tránh anh để cẩn thận dọn dẹp.

Vạn Tổ Y đặt giấy ăn của mình xuống và nhìn Mạnh Kiều Dịch. Cô dường như phát hiện ra thêm một điều. Mạnh Kiều Dịch có vẻ không thích người khác gần mình..... Có vẻ như cũng không đúng. Không phải là

anh và Tôn Ích rất gần gũi sao? Không lẽ là không thích gần gũi phụ nữ? Nhưng đêm qua cũng thân mật với cô mà.....

Vạn Tố Y mỉm cười bất lực, chắc do cô nghĩ nhiều quá rồi.

Ăn xong, Mạnh Kiều Dịch đưa Vạn Tố Y đi tham quan xung quanh. Nói chính xác là, Mạnh Kiều Dịch dẫn Vạn Tố Y đi dạo.

Ở hậu viên, có hai người đi bên nhau, nhưng an tĩnh lạ thường.

“Anh chắc biết tôi đang việc ở nhà tang lễ chứ.” Vạn Tố Y lên tiếng phá vỡ bầu không khí im lặng.

Hôm qua, Mạnh Kiều Dịch mạnh mẽ. Cô đã rõ rồi, anh cũng nên biết cô sắp đổi công việc mới.

Hai tay của Mạnh Kiều Dịch đút trong túi quần, bước chân vẫn tiếp tục: “Ừ”

Nếu anh muốn tôi từ chức, tôi có thể từ chức. Vạn Tố Y biết rằng, một người như Mạnh Kiều Dịch mà để người khác biết vợ anh là giải phẫu thẩm mỹ sẽ bối rối đấy.

Trở thành một thợ trang điểm đó là ước mơ cả đời của cô. Nhưng cô bị Karin từ chối, bị nghề của mình phong sát, không ai trong nghề này dám thuê cô. Ngay cả công việc này cũng là lời giới thiệu của một người bạn. Nếu Mạnh Kiều Dịch không cho phép, cô ấy có thể phải rời khỏi nghề này hoàn toàn và thay đổi công việc mới.

Mạnh Kiều Dịch dừng bước quay lại nhìn Vạn Tố Y. Anh thản nhiên hỏi: “Bây giờ em có thích công việc này không?”

“Thích.” Chỉ cần liên quan đến trang điểm, cô đều thích.

“Vậy thì làm tiếp”. Mạnh Kiều Dịch quay người đi: “Em không cần phải quan tâm quá nhiều đến ý kiến của tôi.”

Vạn Tố Y ngây ngốc, bước chân dừng lại không di chuyển, ngẩng đầu nhìn Mạnh Kiều Dịch, đã vậy Mạnh Kiều Dịch còn bổ xung thêm câu: “Công việc của em sẽ không ảnh hưởng đến tôi.”

Vạn Tố Y cười, cũng phải nha, những chuyện như thế này sao anh hưởng được đến người như Mạnh Kiều Dịch.

Vạn Tố Y cúi đầu đi về phía trước. Cô không nghe thấy tiếng bước chân phía trước và từ từ dừng lại. Cô ngược nhìn Mạnh Kiều Dịch, Mạnh Kiều Dịch quay lại và nhìn cô chăm chăm vài giây, không tự nhiên mà vươn tay về phía cô.

“.....” Vạn Tố Y không có bất kỳ biểu hiện nào trên khuôn mặt và không biết Mạnh Kiều Dịch có ý gì.

“Đưa tay cho tôi.” Mạnh Kiều Dịch thì thầm ba chữ.

Vạn Tố Y không biết anh đang nghĩ gì. Cô tiến lên hai bước về phía trước và từ từ đưa ra đôi bàn tay chắp mấy thon thả của mình.

Mạnh Kiều Dịch siết chặt lấy tay cô. Bàn tay cô không cử động, nhưng cái chạm nhẹ nhàng vào lòng bàn tay anh khiến anh cảm nhận được có chút ngứa ngáy. Thì ra, đây là cảm giác nắm tay phụ nữ. Bây giờ anh hiểu được bốn chữ “dị tính tương hấp” (sự thu hút của người khác giới).

Hai người đi ra ngoài khi họ quay lại, họ nắm tay nhau khiến mọi người trong nhà một phen giật mình.

Mạnh Kiều Dịch nắm tay cô trước con mắt mọi người khiến cô có chút xấu hổ mà muốn gỡ tay mình ra, nhưng Mạnh Kiều Dịch lại càng nắm chặt hơn.

Ngày này, chẳng cần biết Mạnh Kiều Dịch có vương bận gì đều sẽ cầm tay cô, bàn tay lạnh của Vạn Tố Y được sưởi ấm bằng bàn tay ấm áp của Mạnh Kiều Dịch.

Mạnh Kiều Dịch trong phòng ngủ xử lý văn kiện cũng không tha cho bàn tay của cô. Trời đang tối dần Vạn Tố Y càng trở nên lo lắng hơn. Nếu Mạnh Kiều Dịch không buông tay, liệu cô ấy có thể sống ở đây tới nay không?

Tuy nhiên, may mắn thay, Mạnh Kiều Dịch đã nhận được một cuộc gọi quan trọng vào ban đêm và cuối cùng cũng đành buông tha cho bàn tay cô. Nhân lúc anh nghe điện thoại cô thì thầm vài lời rồi trở về phòng ngủ. Mạnh Kiều Dịch không dừng lại, và khuôn mặt lạnh lùng của anh nhường mảy và đuổi cô đi.

Vạn Tố Y trở về phòng ngủ cô sắp xếp lại hành lý mà tim trong lồng ngực không ngừng thấp thỏp. Khi hành lý đã sắp xếp xong, Vạn Tố Y phát hiện điện thoại của mình đang ở trong phòng ngủ của Mạnh Kiều Dịch.

Vạn Tố Y quay lại phòng ngủ của Mạnh Kiều Dịch gõ cửa vài lần. Không có động tĩnh. Vạn Tố Y nghĩ, cô mới rời đi hơn một tiếng, Mạnh Kiều Dịch không phải đã ngủ rồi chứ.

Vạn Tố Y nghi ngờ đẩy cửa vào, cánh cửa phòng ngủ chỉ bị che khuất, cô đẩy nhẹ nhàng, cánh cửa mở rồi!

“Mạnh... Kiều Dịch, Mạnh tiên sinh, Mạnh...” Vạn Tố Y do dự và đứng ngoài cửa và gọi hai lần, nhưng không có ai ngoài cô. Cô bước vào. Cánh cửa kính bên trái đóng sầm lại. Cô cảnh giác nhanh chóng quay lại, Mạnh Kiều Dịch quấn chiếc khăn ở hông bước ra khỏi phòng tắm.

“....”

Vạn Tố Y không ngờ rằng khi bước vào sẽ nhìn thấy cảnh tượng trước mặt, cô nhìn chằm chằm anh vài giây cho đến khi ý thức được Mạnh Kiều Dịch nhú mảy. Cô nhận ra rằng mình đã nhìn chăm chú quá lâu, ngay lập tức đưa tay lên che mắt: “Xin lỗi, xin lỗi, tôi không biết anh đang tắm.”

Vạn Tố Y dùng hai tay che mắt, trong lòng cảm thấy có lỗi vô cùng. Vừa nãy không ai trả lời, cô nên ở bên ngoài đợi, vào trong làm cái gì chứ!

Mạnh Kiều Dịch không trả lời câu nói của cô, cô không động đây vẫn che mắt đứng đó. Nhưng rõ ràng là cô cảm thấy hơi thở của Mạnh Kiều Dịch đang lại gần mình.

Do gần gũi của anh mà Vạn Tố Y cảm nhận được nhịp tim của mình. Bước chân nhẹ nhàng của anh ngày càng gần hơn, anh có thể nghe thấy tiếng thở của Vạn Tố Y

Mạnh Kiều Dịch dừng lại trước Vạn Tố Y. Anh từ từ đưa tay lên và chạm vào eo Vạn Tố Y. Anh không thể không cảm thấy tò mò và thích thú. Anh nhớ cảm giác bàn tay người phụ nữ này. Anh đột nhiên muốn thử. Có thật là một người phụ nữ anh có thể đường đường chính chính sở hữu? Sẽ không có một chút cảm xúc khó chịu.

Mạnh Kiều Dịch nuốt nước bọt hai lần, bàn tay anh hơi nóng, đặt vào eo cô, nhẹ nhàng áp sát mình.

Cả người Vạn Tố Y cứng như một cái cây, không dám động đây.

Hai khối thân thể áp sát nhau, dịu dàng trong sự hồi hã, hơi thở anh rất thơm làm cô hít một hơi, cô không ghét cái ôm của anh.

Mạnh Kiều Dịch ôm cô lặng lẽ, và thân hình cao lớn của anh gần như ôm trọn cả người cô. Mạnh Kiều Dịch trông nghiêm túc ôm cô như thế. Không biết cái ôm kéo dài bao lâu. Anh đột nhiên nở một nụ cười.

Hóa ra khi ôm một người phụ nữ thật ấm áp. Hai con tim dường như được kết nối với nhau. Cảm giác này khiến Mạnh Kiều Dịch cảm thấy như lần đầu tiên nếm kẹo ngọt mà không muốn buông tay.

Mạnh Kiều Dịch ôm chặt cô vài phút. Vạn Tố Y có chút bất an trong vòng tay của anh, trái tim của cô ấy đột nhiên nhảy ra khỏi lồng ngực mình mà chạy đến chỗ Mạnh Kiều Dịch.

“Em rất căng thẳng sao?” Trái tim cô đập thành thịch, khiến anh cảm thấy cô thật đáng yêu.

Vạn Tố Y nằm trong vòng tay anh không tìm được phản ứng: “Ừm....”

Anh mặc như thế này ôm cô, cô không căng thẳng mới lạ!

Mạnh Kiều Dịch nghe cô nói như thế, liền buông nhẹ cô ra. Cô nghĩ mình thoát rồi, muốn nhắc đến bữa tối để làm xoa dịu bầu không khí. Anh cúi người xuống ôm cô, bất ngờ chạm môi vào đôi môi cô.

Bốn mắt đối diện nhau, nhiệt độ đôi môi của hai người hoàn toàn khác nhau, một vì sức nóng căng thẳng chưa biến mất, nhưng là chút ấm đậm. Vạn Tố Y thở dài một giây, con mắt nhanh chóng căng ra và hốt

hoảng trốn tránh, Mạnh Kiều Dịch giơ tay lên, một tay quấn quanh eo cô, một tay ôm lấy đầu cô và hôn lên.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ong-xa-hop-dong>